

gør det nødvendigt at have en anden Art af Mennesker til Underofficerer. Uddannelsen skal foregaa i en næsten utrolig kort Tid, og dog skal der naas et nogenlunde rimeligt Resultat med Hensyn til Brugbarhed til Krigstjeneste, og desuden skal Behandlingen af Mandskabet være en saadan, som kun kan ydes af Folk, der ere i Besiddelse af en vis Dannelse og Kundskabsfyldte, ellers vil Befolkningen som Helhed ikke være tilfreds med Ordningen. Det er ikke ubetydelige Fordringer, der stilles, og det er ret naturligt, at Tilgangen efterhaanden bliver vanskeligere og vanskeligere, da Lønningerne og Stillingens Godhed i det hele ikke paa nogen Maade har fulgt med den øvrige Samfundsudvikling her i Landet. Jeg tror, at man til Underofficerskorpsets Ros kan sige, at det selv har gjort ret betydeligt for sin Udvikling, dels i Retning af Kundskabsføøgelse, dels til Hævdelse af Stillingen i det hele. Det maa ogsaa erkendes, at Administrationen har ydet den ikke ringe Hjælp, har vejledet den og har skaffet den en bedre Udvikling. Paa den anden Side mener jeg, at der ingenlunde er gjort saa meget her, som der er gjort paa mange andre Omraader. Hvis man vil se paa Underofficersstanden i Almindelighed, tror jeg at turde sige, at dens Udvikling vel kan staa Maal med den, der har fundet Sted for Overklassens Vedkommende, altsaa ved Officerskorpset. Der har været stærk Tilbøjelighed til, naar der har været noget i Vejen, at lægge Skylden paa Underofficerskorpset, men man maa huske for det første paa den Tradition, hvorunder de opdrages, og dernæst paa det korte Spand af Tid, der i Virkeligheden har været levnet den til at naa en saadan Udvikling, som Nutiden fordrer. Hvis man vil anlægge en Maalestok, hvor alle fornødne Hensyn ere tagne, tror jeg, man med Sandhed kan sige — hvad der for øvrigt ogsaa er en Følge af, at Underofficererne ere udgaaede fra alle Klasser af de værnepligtige — at ingen Samfundsklasse her i Landet har gennemgaaet en saa stor og heldig Udvikling som netop Underofficersstanden. Om denne er fuldt tilfredsstillende nu efter det Standpunkt, hvorpaa vi staa, er et andet Spørgsmaal. Jeg vil kun hævde, at efter de Vilkaar, hvorunder denne Stand har levet, er det et stort og betydeligt Fremskridt, der er gjort.

Jeg skal med et Par Bemærkninger til-lade mig at illustrere den, jeg havde nær sagt, Pariastilling, man fra mange Sider

tidligere har været tilbøjelig til at give Underofficerskorpset. Da jeg for en Snes Aar siden kom til en i øvrigt elskværdig lille Provinsby for at garnisonere der, blev jeg af den vedkommende Bestyrelse opfordret til at være Medlem af dens Skytte-lag, dens borgerlige Forening. En af de første Bestemmelser, der fandtes i de mig tilsendte Love, var den: Ingen Underofficer kan blive Medlem af den selskabelige Forening eller af Skyttekorpset. Altsaa Officererne kunde nok blive Medlemmer, men paa Underofficersklassen saa man saaledes, at de ikke kunde blive Medlemmer af denne Forening, hvorefter enhver Haandværker, der blot havde Borgerkab, kunde blive Medlem. Jeg skal nævne et andet Eksempel. Der var i en saadan lille Garnisonsby en Sangforening, der havde ondt ved at faa de fornødne Tenorer, de voksede jo ikke overdrevent stærkt her i Danmark. Der var blandt Underofficererne et Par Stykker, der sang ganske godt. For at faa tilstrækkelig mange Tenorer, omformede man Lovene saaledes, at ogsaa Underofficererne kunde faa Adgang til denne Forening. Foreningen dannede det selskabelige Midtpunkt for Byen i sin Almindelighed, og den Gang man nu, for at faa et Par Tenorer ind, havde aabnet Adgangen for Underofficerer — der fandt dog Ballotation Sted, og man kan være vis paa, at de kun kom ind, naar man havde Brug for dem — fandt Kommandanten det nødvendigt at meddele Officererne, at saa maatte de forsvinde. Jeg tror ogsaa, at de gjorde det alle sammen undtagen jeg. Jeg var Bestyrelsesmedlem, og jeg fandt det dog ikke rigtigt, at jeg skulde forsvinde lige med det samme. Jeg vil ikke dermed rette noget Angreb paa de overordnede, ikke paa nogen mulig Maade, det er den Tradition, den Form, hvorunder de ere opdragne, og jeg vil føje til, at de overordnedes Velvilje, deres Omsorg for Underofficerskorpset i dets Helhed er ganske utvivlsom. Der kan ikke i saa Henseende rettes noget Angreb paa dem. Jeg nævner kun disse Ting, for at man kan forstaa, hvor vanskeligt det maa være for en saadan Klasse at hævde sin Stilling, om jeg saa maa sige, naar Traditionen har været dem saa stærkt imod, selv om deres Udvikling er foregaaet mindst lige saa rask som andre Samfundsklassers. Naar man taler om Underofficerskorpset, er der et Begreb, man undertiden vil træffe paa, og det er de saakaldte „dannede Underofficerer“. Der er nogle, der mene, at dem har man ikke Brug for. Det er na-